

да-ли щѣха да излѣзатъ живи отъ дѣното на морето!

Устата му, която била широка колкото бѣчва, щѣше да ги глѣтне и двамата изведнажъ.

Спомени и картини отъ войната.

15.

Ранениятъ.

Слѣдъ толкова мрачни и влажни дни, днесъ слънцето изгрѣ. Червеното му като крѣвъ огнено кѣлбо, бавно се издигаше, като хвѣрлѣше купъ трѣптящи лѣчи по цѣлата бойна линия.

Боятъ захвана още въ зори. Пукота на картечницитѣ непрѣставаше. Тѣ нанисаха огромни жертви на настѣпающитѣ турци. Скоро тѣ бѣха принудени да дадатъ грѣбъ.

Помня въ момента, когато ротитѣ се приповдигнаха отъ окопитѣ да прѣслѣдватъ отстъпващия противникъ, прѣдъ мене се мѣрна нѣщо червено. Куршумитѣ пищѣха прѣзъ сухата трѣва и не даваха да се повдигне глава.

Изведнажъ прѣдъ мене се показа раненъ, който ме гледаше съ голѣмитѣ си изплашени очи. Цѣлата му глава бѣ облѣна съ крѣвъ, а куртката и панталонитѣ му бѣха покрити съ черна съсирена крѣвъ.

— Помогнете, помогнете! — Съ мъжа проговори той и падна на земята.

Диви, безумни хрипкания излизаха отъ гърдитѣ му. . . . Очитѣ му се затваряха, послѣ пакъ